

Arrest

nr. 246 894 van 6 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 22 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 januari 2015 een eerste verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 juli 2015 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing met het arrest nummer 156 834 van 23

november 2015. Verzoeker diende een tweede en een derde verzoek om internationale bescherming dat uiteindelijk werd afgesloten met het arrest 234 505 van 26 maart 2020.

1.2. Op 8 september 2016 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent als staatloze erkend.

1.3. Op 24 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 augustus 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene is volgens eigen verklaringen een soenniet van Palestijnse origine en geboren in het kamp Ein El Hilweh, te Libanon. Betrokkene is er geregistreerd bij UNRWA. Op 26 juni 2014 verliet betrokkene Libanon. Na enkele dagen in Istanbul reisde hij door naar Griekenland. Hij verliet daarop Griekenland op 2 januari 2015 en hij vroeg asiel aan in België op 5 januari 2015. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 05.01.2015 een eerste asielaanvraag in, die afgesloten werd op 26.11.2015 met een beslissing ‘uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 05.12.2017 illegaal in België. Op 05.12.2017 vroeg hij een tweede keer asiel aan. Deze werd op 27.04.2018 geweigerd door een beslissing ‘uitsluiting van de vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 23.08.2018 illegaal in België. Op 23.08.2018 vroeg hij voor de derde keer asiel aan. Deze werd geweigerd op 31.03.2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing ‘beroep verworpen’. De duur van de asielprocedures (namelijk iets meer dan tien maanden voor de eerste, amper 5 maanden voor de tweede en iets meer dan één jaar en zeven maanden voor de laatste) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zijn asielprocedure nog steeds hangende zou zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de procedure en vraag om internationale bescherming reeds werd afgesloten.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent d.d. 08.09.2016, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Bovendien staat het niet vast dat betrokkene niet over een verblijfsrecht zou beschikken in Libanon. Betrokkene legde in het kader van zijn asielprocedure een originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnen en een kopie van zijn UNRWA kaart voor. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Bovendien merken wij op dat het CGVS in haar beslissing (d.d. 27.04.2018 – pagina 3) duidelijk stipuleerde dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en

bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of de toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van zijn eerste asielaanvraag blijkt dat betrokkene over een UNRWA-registratiekaart van zijn familie beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Betrokkene toont alleszins het tegendeel niet aan.

Betrokkene verwijst inzake zijn staatloosheid ook nog naar 'stuk 13' bij de aanvraag dat stelt dat een staatloze 'geen enkele staat heeft waarop men kan terugvallen om de verblijfsaanvraag in te dienen' en verwijst in deze context aldus naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2016 (arrest nr 173.926). Vooreerst, wat de verwijzing naar een arrest van de RVV betreft omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin dit arrest zou zijn gevelde, dienen wij op te merken dat het aan betrokkene is om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bovendien merken wij nogmaals op dat het aan betrokkene zelf is om aan te tonen dat hij zich niet zou kunnen richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Betrokkene laat na om dit te doen en daarom kan de loutere status zijnde 'staatloze' niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus hetgeen zou impliceren dat betrokkene wel degelijk een gegronde vrees zou hebben voor zijn leven aldaar. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de omstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El Hilweh en naar een rapport van 'OCHA – camp profile 2017' onder stuk 8 bij de aanvraag dat informatie m.b.t. het kamp bevat; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Volledigheidshalve merken wij nog op dat voor wat de situatie in het kamp Ein El Hilweh betreft het CGVS besloot dat 'de veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm' (CGVS beslissing d.d. 27.04.2018 pagina 4). De loutere verwijzing naar de situatie in het kamp kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal het volgende gesteld: 'Het CGVS oordeelde dat uw individuele situatie in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ein El Helwe naar omstandigheden behoorlijk is. De RvV bevestigde ook deze beoordeling van het CGVS. U gaf aan dat u uw vierde jaar middelbaar

onderwijs heeft afgerond op 16- jarige leeftijd (CGVS d.d. 12.06.2015, p.3) en dat u nadien werkte als schilder (CGVS d.d. 12.06.2015, p.7, CGVS p.12). Uw zaken gingen goed en u had genoeg werk en inkomsten (CGVS d.d. 12.06.2015, p.7). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. In dit kader dient verder opgemerkt te worden dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet bij uw familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ein El Helwe terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat twee zussen van uw vader, tante Nawal en tante Dalal, in Beirout wonen (CGVS p.3, 4, 5). Beide gezinnen hebben een eigen inkomen en zijn, aldus uw verklaringen, in staat om te voorzien in hun eigen onderhouden (CGVS p.4,5). Daarnaast geeft uw aan dat de zus van uw moeder, tante Mouna, tevens buiten het kamp Ein El Helwe verblijft. U zegt dat ze weduwe is, maar steun krijgt van haar broers en uw grootvader (CGVS p. 5). Hieruit blijkt een welwillendheid binnen uw familie om elkaar te steunen. Tevens geeft u aan dat een broer van uw moeder, oom Mohammed, over twee huizen beschikt, één binnen het kamp Ein El Helwe en één buiten het kamp (CGVS, p3-5). Ook hij heeft een eigen inkomen en is, aldus uw verklaringen, financieel goed gesteld (CGVS p.5). U geeft bovendien aan dat u tot op heden op frequente wijze contact heeft met deze familieleden (CGVS p.6). Het feit dat jullie op geregelde tijdstippen contact hebben wijst op een familiale relatie die zowel u als uw familieleden tracht(en) te onderhouden. De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt, waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen. (CGVS beslissing d.d. 27.04.2018 – pagina 4).’

Betrokkene haalt aan dat hij geen sociaal netwerk meer zou hebben in zijn land van herkomst en dat aldaar geen vangnet aanwezig zou zijn. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt dit duidelijk niet. De loutere bewering dat hij aldaar geen sociaal netwerk zou hebben kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier werkt via ASAP en dat een terugkeer een verlies van zijn werk zou betekenen. In deze context legt hij een aantal loonbriefjes voor en hij zou tewerkgesteld zijn bij huisbrouwerij ‘De Halve Maan’. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 31.03.2020 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Ook de bewering dat hij zijn werk zou verliezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst ook nog naar artikel 8 EVRM en dat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uitmaken van zijn privéleven. Hij verwijst hier naar de duur van zijn verblijf en de hechtheid van zijn sociale en culturele banden van betrokkene met België vergeleken met die in zijn land van herkomst. De loutere verwijzing naar artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe, sociale en affectieve banden zou onderhouden die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. In casu toont betrokkene niet in concreto aan dat zijn -op geen enkele wijze verduidelijkte- opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19

februari, Gul/Zwitserland, 22EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Betrokkene verwijst verder nog naar verklaringen van voormalig Staatssecretaris Francken en dat overeenkomstig het vertrouwensbeginsel dienen de gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt te worden gehonoreerd. Hieromtrent dienen wij te stellen dat huidige beslissing een beslissing inzake de ontvankelijkheid betreft. Hier is namelijk enkel de vraag aan de orde of betrokkene verhinderd zou zijn om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. In geen geval kan betrokken aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken enige rechtmatige verwachting ontleen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land van gewoonlijk verblijf.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij zich ten volle geïntegreerd zou hebben, dat hij grote inspanningen zou geleverd hebben om Nederlands te leren, dat hij werkbereid is, dat hij een uitgebreid inburgeringsprogramma heeft gevolgd en dat hij een attest van inburgering kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van:

- Artikel 9bis Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 EVRM;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het redelijkheidsbeginsel houdt bovendien in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat alle personen die zich in dezelfde vergelijkbare feitelijke omstandigheden verkeren (i.c. een persoon van Palestijnse origine, geboren en opgegroeid in het kamp te EIN EL HILWEH), op dezelfde wijze behandeld moeten worden. (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p. 89).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel in combinatie met de hierboven aangehaalde wetsartikelen in hoofde van verweerder zijn meervoudig.

1. Verzoek tot humanitaire regularisatie als ‘geijkte weg’

Vooreerst stelt verweerder in zijn beslissing verkeerdelijk dat indien verzoeker hier een verblijfsrecht wenst te verkrijgen om hier te kunnen werken hij dit “via de geijkte weg” dient aan te vragen (stuk 1).

In casu is echter een verzoek tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis Vw. wel degelijk de geijkte weg om een verblijfsrecht te bekomen, alwaar rekening gehouden dient te worden met het geheel van alle elementen van het dossier van verzoeker. Immers bestaan de buitengewone omstandigheden van verzoeker er in dat hij erkend werd als staatloze, hij reeds sinds vele jaren in BELGIË verblijft en alhier ten volle geïntegreerd is, terwijl hij niet meer over een sociaal vangnet beschikt in diens land van herkomst en de levensomstandigheden aldaar uiterst precair zijn (zie infra). Daarnaast is het in principe niet mogelijk is om een gecombineerde verblijfsvergunning, hetgeen Dienst Vreemdelingenzaken voor ogen houdt als zijnde de ‘geijkte procedure’ aan te vragen in BELGIË.

Bovendien is een verzoek tot ‘humanitaire regularisatie’ in toepassing van art. 9bis Vw. een in de wet voorgeschreven procedure om een verzoek tot verblijfsmachtiging voor meer dan 3 maanden in te dienen en bijgevolg “een geijkte weg” voor eenieder die een machtiging tot verblijf wenst te bekomen in buitengewone omstandigheden. Zulks werd reeds bevestigd door de Raad per arrest nr. 211.109 van 17 oktober 2018, waarin werd verduidelijkt, dat zelfs in het geval een andere procedure mogelijk zou zijn, de betrokkenen zich evenzoveel op de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene procedure konden beroepen. De raad weerlegde dit argument als volgt:

“Vervolgend stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat, zelfs als de gezinsherenigingsprocedure op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet mogelijk zou zijn artikel 9bis van de vreemdelingenwet hoe dan ook (ook) één van de wettelijke geijkte paden is die kunnen en mogen gevolgd worden door een vreemdeling die om een verblijfsmachtiging in België verzoekt. De verzoekende partij kan dan ook gevolg worden waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk en in strijd met voormeld artikel 9bis verwijst naar ‘de geijkte weg’ alsof artikel 9bis geen wettelijk voorziende geijkte weg zou zijn om te verzoeken om een verblijfsvergunning. Noch de gemachtigde die in de bestreden beslissing verwijst naar “de geijkte weg” noch de verwerende partij die in haar nota met opmerkingen verwijst naar de te volgen “geëigende procedures” om op grond van een relatie tot verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, maken in hun uiteenzetting duidelijk op grond waarvan vreemdelingen die een gezinslid zijn in de zin van artikel 10 van de vreemdelingenwet en aldus op deze grond een aanvraag tot gezinshereniging zouden kunnen indienen, zich niet tevens zouden kunnen beroepen op hun gezinsleven in België in het kader van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo kan het bijvoorbeeld zijn dat vreemdelingen gelet op prangende gezinsomstandigheden zijn verhinderd een aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen of niet kunnen aantonen te voldoen aan één van de voorwaarden voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet, maar desondanks van mening zijn dat op de Belgische Staat, gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 5 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsnog een positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven te vrijwaren door de relatie als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (en in tweede instantie desgevallend een verblijfsmachtiging te verlenen). De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag van 19 juli 2016 uitdrukkelijk op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen. De Raad wijst er bijkomend op dat uit een lezing van artikel 9bis §2 van de vreemdelingenwet, waarin bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, ook niet blijkt dat de wetgever heeft voorzien dat elementen die kunnen worden ingeroepen in het kader van een procedure tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, worden uitgesloten als mogelijke buitengewone omstandigheden. Dat de verzoekende partij zich, om op basis van haar relatie een verblijfsrecht te verkrijgen, zou moeten beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de vreemdelingenwet, zoals zowel de gemachtigde als de verwerende partij voorhouden, vindt aldus geen steun in de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”

(RvV dd. 17 oktober 2018, nr. 211109 – stuk 6)

Aldus is het stellen dat verzoeker de zogenaamde “geijkte weg” dient te volgen om een verblijfsmachtiging te bekomen, zonder rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker manifest in strijd met art. 9bis Vw, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel van dit middel is gegrond. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich bijgevolg op.

2. Geen zorgvuldig onderzoek

In tweede instantie stelt verweerder in haar beslissing dd. 24 augustus 2020 ten onrechte dat verzoeker kan terugkeren naar LIBANON om aldaar onderhavige aanvraag in te dienen. Hierbij laat Dienst Vreemdelingenzaken na om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de werkelijke actuele situatie in LIBANON.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing immers louter naar de beslissing van het CGVS dewelke reeds dateert van 27 april 2018 (stuk 1). Hierbij werd echter geen rekening gehouden met de laatste recente gebeurtenissen en ontwikkelingen in LIBANON.

Echter is sinds de explosie van 4 augustus 2020 de veiligheidssituatie opnieuw verslechterd. Zulks wordt ook aangegeven op de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 7)

“4. Gezien de demonstraties die verband hielden met de economische en sociale crisis die op 17 oktober 2019 begon, duidelijk een vermindering kende tijdens de eerste weken van de crisis die verband hield met Covid-19, is er echter de afgelopen weken een heropleving van niet-geautoriseerde bijeenkomsten waargenomen. Er zijn meldingen binnengekomen van confrontaties van religieuze aard. De economische impact van de lock down kwam bovenop de eerdere moeilijkheden, waardoor het aandeel Libanese burgers dat onder de armoedegrens leeft is toegenomen, en waardoor de ontevredenheid van de volksklasse over de situatie verder stijgt. De dramatische explosie van 4 augustus veroorzaakte verder ook kritiek op de politieke klasse en de situatie blijft tot op heden gespannen en onstabiel. We raden Belgen aan om weg te blijven van deze mogelijk gewelddadige protesten.”

(stuk 7- https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/libanon)

Daarenboven is de situatie in het kamp EIN EL HILWEH uiterst precair (stuk 8).

“Over 470,000 refugees are registered with UNRWA in Lebanon, with 180,000 estimated for planning purposes to be residing in the country. About 45 per cent of them live in the country’s 12 refugee camps. Conditions in the camps are dire and characterized by overcrowding, poor housing conditions, unemployment, poverty and lack of access to justice.

Palestinians in Lebanon do not enjoy several important rights; for example, they cannot work in as many as 39 professions and cannot own property (real estate). Because they are not formally citizens of another state, Palestine refugees are unable to claim the same rights as other foreigners living and working in Lebanon.”

Vrij vertaald:

“Meer dan 470.000 vluchtelingen zijn geregistreerd bij de UNRWA in Libanon, waarvan er naar schatting 180.000 in het land verblijven. Ongeveer 45 procent van hen woont in de 12 vluchtelingenkampen van het land. De omstandigheden in de kampen zijn erbarmelijk en worden gekenmerkt door overbevolking, slechte huisvestingsomstandigheden, werkloosheid, armoede en gebrek aan toegang tot de rechter.

De Palestijnen in Libanon worden ontzegd van hun basisrechten: ze kunnen bijvoorbeeld niet in maar liefst 39 beroepen werken en geen eigendom (onroerend goed) bezitten. Omdat ze formeel geen burgers van een andere staat zijn, kunnen de Palestijnse vluchtelingen niet dezelfde rechten opeisen als andere buitenlanders die in Libanon wonen en werken”.

Het meest recente rapport van EASO (European Asylum Support Office) stelt (stuk 9):

"UNRWA has evaluated conditions in the camps as 'dire'. According to UNRWA, Palestinians are excluded from many rights: they are barred from 39 professions and owning real estate. According to Amnesty International, Palestinian refugees are also excluded from accessing public education and health services.

(...)

The same source conveyed that the camps of Ain al-Hilweh and Mieh Mieh, both located in the proximity to the town of Sidon (Saida), are 'of the greatest concern' to the Lebanese authorities."

Vrij vertaald:

"UNRWA heeft in haar evaluatie de situatie in de kampen als verschrikkelijk bestempeld. Volgens UNRWA zijn Palestijnse vluchtelingen uitgesloten van vele rechten: ze zijn uitgesloten van 39 beroepen en van het bezit van onroerend goed. Volgens Amnesty International zijn Palestijnse vluchtelingen tevens uitgesloten van toegang tot de publieke scholen en gezondheidszorg.

(...)

Dezelfde bron liet weten dat de kampen Ain al-Hilweh en Mieh Mieh, beiden in de buurt van de stad Sidon (Saida) zeer zorgwekkend zijn voor de Libanese autoriteiten."

Het spreekt voor zich, en wordt ook bevestigd in dit EASO rapport, dat dergelijke lamentabele toestanden uiteraard een broedplaats van extremisme vormen (stuk 9):

"Although Palestinian factions such as Fatah and Hamas maintain a strong presence in refugee camps in Lebanon (outside of Lebanese security control) these have however witnessed the rise of Salafi-jihadist factions such as Fatah al-Islam."

Vrij vertaald:

"Hoewel de Palestijnse facties zoals Fatah en Hamas een sterke aanwezigheid blijven kennen in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (buiten Libanese veiligheidscontroles), zijn deze evenwel getuige van een toename van Salafistisch-jihadistische facties zoals Fatah al-Islam."

Daarnaast wordt LIBANON ook hard getroffen door de Corona-crisis en verwachte men dat men binnenkort het verzadigingspunt van de ziekenhuizen zal bereiken. Ook dit zal mogelijks voor nog meer protesten en gewelddadige incidenten zorgen.

"3. Het lokale ziekenhuissysteem blijft in staat om de epidemie het hoofd te bieden en is heeft het verzadigingspunt nog niet bereikt, maar de situatie is sterk achteruit gegaan sinds de explosie van 04/08/2020. Echter neemt het aantal gedetecteerde gevallen sterk toe (enkele honderden per dag). De ambassade raadt Belgische staatsburgers aan om in dit stadium het land niet te verlaten. Onze aanbeveling is om de instructies van de lokale autoriteiten en de Wereldgezondheidsorganisatie letterlijk op te volgen."

(stuk 7- https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/libanon)

Alwaar bovenstaande nieuwe recente ontwikkelingen niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van onderhavige aanvraag, dringt een nieuwe beoordeling zich op.

Immers mag verwacht worden van verweerder dat hij zich beroept op de meest actuele informatie ter beoordeling van de veiligheidssituatie in LIBANON (RvS 8 december 2008 , nr. 188607).

Het tweede onderdeel van dit middel is gegrond.

3. Gelijkheidsbeginsel

Tot slot is de bestreden beslissing eveneens in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat alle personen die zich in dezelfde vergelijkbare feitelijke omstandigheden verkeren (i.c. een persoon van Palestijnse origine, geboren en opgegroeid in het kamp te EIN EL HILWEH), op dezelfde wijze behandeld moeten worden. (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p. 89).

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar het dossier met referentienummer DVZ nr.: 6941576 waarbij de heer H. H. eveneens een erkend staatloze van Palestijnse origine, is (stuk 10). De feitengesteldheid inzake de ontvankelijkheid (buitengewone omstandigheden) is met andere woorden identiek, zodat het gelijkheidsbeginsel ten volle geldt. Het eveneens om een persoon van Palestijnse origine ging, die is geboren en opgegroeid in het vluchtelingenkamp EIN EL HILWEH te LIBANON. Per beslissing van 10 oktober 2019 werd aan deze persoon wél een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis Vw. afgeleverd, hetgeen impliceert dat in dit geval door Dienst Vreemdelingenzaken wél werd aanvaard dat deze staatloze Palestijn uit EIN EL HILWEH persoon zich in buitengewone omstandigheden bevond en niet kon terugkeren naar het kamp EIN EL HILWEH om de aanvraag in te dienen (stuk 10).

Alwaar de buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker niet werden aanvaard, niettegenstaande dat hij zich als Palestijn afkomstig van EIN EL HILWEH in een manifest analoge/zelfs identieke situatie bevindt, betreft de weigering om aan verzoeker een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vw. te verlenen, een schending van het gelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Daarenboven werd per arrest van de RvV van 2 september 2016 geoordeeld dat de erkenning als staatloze er op wijst dat men geen enkele staat heeft waarop men kan terugvallen om de verblijfsaanvraag in te dienen en dit aldus als buitengewone omstandigheid uitmaakt (stuk 11).

Een analoge beoordeling dringt zich op.

Bovendien tonen deze vergelijkbare dossiers eveneens aan dat het indienen van een verzoek tot humanitaire regularisatie in toepassing van art. 9bis Vw., wel degelijk als 'geijkte weg' dient te worden beschouwd om ten aanzien van tweede verzoekster een verblijfsrecht te bekomen (zie supra).

Het derde onderdeel van dit middel is gegrond."

2.2.1. In het eerste onderdeel geeft verzoeker kritiek op het motief dat hij zijn aanvraag moet indienen via "de geijkte weg" en voert hij aan dat de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij wet is voorzien en bijgevolg wel degelijk "de geijkte weg" is. Hij wijst erop dat hij reeds jaren in België verblijft, ten volle geïntegreerd is, niet meer over een sociaal vangnet beschikt in het land van herkomst en de levensomstandigheden daar uiterst precair zijn. Hij voert aan dat het niet mogelijk zou zijn om een gecombineerde verblijfsvergunning volgens "de geijkte procedure" aan te vragen in België. Verzoeker citeert een arrest van de Raad waarin er wordt gewezen op het feit dat wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd.

De Raad merkt op, dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Is dit niet het geval, dan verklaart hij de aanvraag onontvankelijk. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

De bestreden beslissing motiveert:

“Betrokkene is volgens eigen verklaringen een soenniet van Palestijnse origine en geboren in het kamp Ein El Hilweh, te Libanon. Betrokkene is er geregistreerd bij UNRWA. Op 26 juni 2014 verliet betrokkene Libanon. Na enkele dagen in Istanbul reisde hij door naar Griekenland. Hij verliet daarop Griekenland op 2 januari 2015 en hij vroeg asiel aan in België op 5 januari 2015. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 05.01.2015 een eerste asielaanvraag in, die afgesloten werd op 26.11.2015 met een beslissing ‘uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 05.12.2017 illegaal in België. Op 05.12.2017 vroeg hij een tweede keer asiel aan. Deze werd op 27.04.2018 geweigerd door een beslissing ‘uitsluiting van de vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw verkoos betrokkene om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 23.08.2018 illegaal in België. Op 23.08.2018 vroeg hij voor de derde keer asiel aan. Deze werd geweigerd op 31.03.2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing ‘beroep verworpen’. De duur van de asielprocedures (namelijk iets meer dan tien maanden voor de eerste, amper 5 maanden voor de tweede en iets meer dan één jaar en zeven maanden voor de laatste) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent d.d. 08.09.2016, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Bovendien staat het niet vast dat betrokkene niet over een verblijfsrecht zou beschikken in Libanon. Betrokkene legde in het kader van zijn asielprocedure een originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnen en een kopie van zijn UNRWA kaart voor. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Bovendien merken wij op dat het CGVS in haar beslissing (d.d. 27.04.2018 – pagina 3) duidelijk stipuleerde dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of de toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Zoals reeds werd vastgesteld in het

kader van zijn eerste asielaanvraag blijkt dat betrokkene over een UNRWA-registratiekaart van zijn familie beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Betrokkene toont alleszins het tegendeel niet aan.

Betrokkene verwijst inzake zijn staatloosheid ook nog naar 'stuk 13' bij de aanvraag dat stelt dat een staatloze 'geen enkele staat heeft waarop men kan terugvallen om de verblijfsaanvraag in te dienen' en verwijst in deze context aldus naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2016 (arrest nr 173.926). Vooreerst, wat de verwijzing naar een arrest van de RVV betreft omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin dit arrest zou zijn gevelde, dienen wij op te merken dat het aan betrokkene is om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bovendien merken wij nogmaals op dat het aan betrokkene zelf is om aan te tonen dat hij zich niet zou kunnen richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Betrokkene laat na om dit te doen en daarom kan de loutere status zijnde 'staatloze' niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus hetgeen zou impliceren dat betrokkene wel degelijk een gegronde vrees zou hebben voor zijn leven aldaar. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij geen sociaal netwerk meer zou hebben in zijn land van herkomst en dat aldaar geen vangnet aanwezig zou zijn. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt dit duidelijk niet. De loutere bewering dat hij aldaar geen sociaal netwerk zou hebben kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier werkt via ASAP en dat een terugkeer een verlies van zijn werk zou betekenen. In deze context legt hij een aantal loonbriefjes voor en hij zou tewerkgesteld zijn bij huisbrouwerij 'De Halve Maan'. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 31.03.2020 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Ook de bewering dat hij zijn werk zou verliezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst ook nog naar artikel 8 EVRM en dat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uitmaken van zijn privéleven. Hij verwijst hier naar de duur van zijn verblijf en de hechtheid van zijn sociale en culturele banden van betrokkene met België vergeleken met die in zijn land van herkomst. De loutere verwijzing naar artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe, sociale en affectieve banden zou onderhouden die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. In casu toont betrokkene niet in concreto aan dat zijn -op geen enkele wijze verduidelijkte- opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten

met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.”

Er blijkt dat al de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beantwoord. In het eerste middelonderdeel toont verzoeker niet aan dat bepaalde aangevoerde omstandigheden niet werden beantwoord, noch toont hij elementen aan waarom deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek met betrekking tot het gebruik van de term “de geijkte weg” is te dezen dan ook te beschouwen als een semantische discussie, niet van aard de strekking van de bestreden beslissing te beïnvloeden. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.2.2. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de situatie in Libanon. Verzoeker verwijst naar de explosie van 4 augustus 2020 in Beirut en wijst erop dat de veiligheidssituatie sedertdien is verslechterd. De Raad herinnert eraan dat het in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aan de aanvrager toekomt de elementen aan te voeren die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Verzoeker heeft niet op deze elementen gewezen in het kader van zijn aanvraag, hij heeft zijn aanvraag ook niet geactualiseerd met deze elementen. Het loutere gegeven dat de algemene situatie zou zijn verslechterd na de explosie van 4 augustus 2020 houdt niet in dat de verwerende partij hierover had moeten motiveren.

Waar verzoeker verwijst naar de situatie in het kamp Ein El Hilweh motiveert de bestreden beslissing:

“Wat betreft de verwijzing naar de omstandigheden in het vluchtelingenkamp Ein El Hilweh en naar een rapport van ‘OCHA – camp profile 2017’ onder stuk 8 bij de aanvraag dat informatie m.b.t. het kamp bevat; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Volledigheidshalve merken wij nog op dat voor wat de situatie in het kamp Ein El Hilweh betreft het CGVS besloot dat ‘de veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm’ (CGVS beslissing d.d. 27.04.2018 pagina 4). De loutere verwijzing naar de situatie in het kamp kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal het volgende gesteld: ‘Het CGVS oordeelde dat uw individuele situatie in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ein El Helwe naar omstandigheden behoorlijk is. De RVV bevestigde ook deze beoordeling van het CGVS. U gaf aan dat u uw vierde jaar middelbaar onderwijs heeft afgerond op 16- jarige leeftijd (CGVS d.d. 12.06.2015, p.3) en dat u nadien werkte als schilder (CGVS d.d. 12.06.2015, p.7, CGVS p.12). Uw zaken gingen goed en u had genoeg werk en inkomsten (CGVS d.d. 12.06.2015, p.7). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. In dit kader dient verder opgemerkt te worden dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet bij uw familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ein El Helwe terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat twee zussen van uw vader, tante Nawal en tante Dalal, in Beirout wonen (CGVS p.3, 4, 5). Beide gezinnen hebben een eigen inkomen en zijn, aldus uw verklaringen, in staat om te voorzien in hun eigen onderhouden (CGVS p.4,5). Daarnaast geeft uw aan dat de zus van uw moeder, tante

Mouna, tevens buiten het kamp Ein El Helwe verblijft. U zegt dat ze weduwe is, maar steun krijgt van haar broers en uw grootvader (CGVS p. 5). Hieruit blijkt een welwillendheid binnen uw familie om elkaar te steunen. Tevens geeft u aan dat een broer van uw moeder, oom Mohammed, over twee huizen beschikt, één binnen het kamp Ein El Helwe en één buiten het kamp (CGVS, p3-5). Ook hij heeft een eigen inkomen en is, aldus uw verklaringen, financieel goed gesteld (CGVS p.5). U geeft bovendien aan dat u tot op heden op frequente wijze contact heeft met deze familieleden (CGVS p.6). Het feit dat jullie op geregelde tijdstippen contact hebben wijst op een familiale relatie die zowel u als uw familieleden tracht(en) te onderhouden. De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt, waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen. (CGVS beslissing d.d. 27.04.2018 – pagina 4)."

Verzoeker citeert bronnen rapporten en informatiebronnen die inderdaad van recentere datum zijn, doch verschaft hierbij geen verdere toelichting die verband houdt met zijn persoonlijke situatie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de elementen die ter staving van zijn aanvraag werden aangevoerd kennelijk onredelijk of onzorgvuldig werden beoordeeld.

Ook met betrekking tot de Corona-crisis merkt de Raad op dat verzoeker zijn aanvraag niet heeft geactualiseerd en aldus geen elementen heeft aangevoerd waarom dit hem verhindert de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Voorts blijkt uit de aangehaalde informatie van de FOD Buitenlandse Zaken niet dat de situatie in Libanon van die aard is dat een terugkeer naar Libanon niet mogelijk is. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.2.3. In het derde middelonderdeel verwijst verzoeker naar andere dossiers die, zo verklaart hij, aanleiding hebben gegeven tot een andere beoordeling van een gelijkaardige situatie. De Raad merkt op dat iedere aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op zijn merites moet worden beoordeeld. Het volstaat derhalve dat verweerder de door verzoekers aangehaalde elementen beoordeelt op hun merites, quod in casu. Met zijn verwijzing naar andere dossiers met betrekking tot erkende staatlozen van Palestijnse origine toont verzoeker niet aan dat hij ongelijk zou zijn behandeld. De bestreden beslissing bespreekt uitgebreid verzoekers persoonlijke situatie in het land van herkomst evenals waarom hieruit blijkt dat er geen elementen zijn die een terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT